

Sygn. akt: VII C 1674/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mierzwicka
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa **N. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w L.) kwotę 272,36 zł tytułem nieuiszczonych w sprawie kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 1674/12

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 27 grudnia 2012 roku a skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. powódka N. B. wniosła o zasądzenie os trony pozwanej na swoją rzecz kwoty 9.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 05 października 2012 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego poniesionymi przez nią kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że w dniu 11 lutego 2012 roku około godziny 17 w J. kierujący pojazdem marki V. o numerze (...) P. W. doprowadził do zderzenia z kierowanym przez A. S. samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...). W skutek w/w wypadku w wypadku obrażeń ciała doznała zajmująca lewe tylne miejsce pasażera N. B.. Sprawca posiadał u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła stronie powodowej kwotę 2.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powódki przyznane w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie nie jest adekwatne do stopnia krzywdy doznanej w następstwie zdarzenia szkodowego.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana- Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powódki poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie. W uzasadnieniu

przyjętego stanowiska strona pozwana wskazała, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce kwotę 2.000 złotych, która to kwota jest adekwatna do stopnia krzywdy powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lutego 2012 roku około godziny 17 w J. kierujący pojazdem marki V. o numerze (...) P. W. doprowadził do zderzenia z kierowanym przez A. S. samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca zdarzenia posiadał u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia.

Dowód:

- akta szkody,

Powódka po zdarzeniu z powodu bólu kręgosłupa szyjnego i stawu kolanowego lewego udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego WSS w L., gdzie po zbadaniu i wykonaniu niezbędnych rtg rozpoznano skręcenie kręgosłupa szyjnego i stłuczenie stawu kolanowego lewego. Zalecono stosowanie kołnierza Schantza, konsultację ortopedyczną, w razie wystąpienia wymiotów nudności, bólów i zawrotów głowy ponowny kontakt z SOR. Powódka była kilkakrotnie konsultowana przez chirurga, wykonano punkcje stawu kolanowego lewego, kołnierz ortopedyczny miękki powódka stosowała przez 3 tygodnie, na zwolnieniu lekarskim powódka przebywała przez okres 6 tygodni.

Aktualnie powódka skarży się na bóle stawu kolanowego lewego, kręgosłup szyjny okresowo bolesny.

W następstwie zdarzenia szkodowego doszło do skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz do stłuczenia stawu kolanowego lewego.

W następstwie tego zdarzenia nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu. W badaniu przedmiotowym bolesność w szparze stawu kolanowego lewego nie jest poparta żadnymi badaniami w okresie od urazu. W przypadku powódki dodatkowym czynnikiem niekorzystnym dla kolana jest nadwaga mogąca powodować zmiany przeciążeniowe chrząstki stawowej i innych struktur wewnątrzstawowych. Przy długotrwałym jednak uszkodzeniu którejkolwiek z tych struktur widoczne byłoby w badaniu w ponad rok po wypadku wyszczuplenie mięśnia czworogłowego po stronie uszkodzenia. Tak więc z powodu dolegliwości stawu kolanowego powódce nie przysługuje procentowy uszczerbek na zdrowiu z żadnej z pozycji tabeli uszczerbków.

Funkcjonowanie powódki na co dzień jest w niewielkim stopniu ograniczone powodowanymi dolegliwościami kręgosłupa szyjnego i kolana lewego.

Rokowania dla pełnego odzyskania sprawności organizmu powódki są korzystne, powódka jest kobietą młodą, rehabilitacja powinna dać właściwy efekt pod warunkiem zdyscyplinowania powódki, jeśli chodzi o ćwiczenia własne, które powinna opanować w trakcie odbywania rehabilitacji. Również rokowania co do wypełniania przez powódkę normalnych funkcji społecznych i rodzinnych, a także korzystania z rozrywek i sportów są korzystne, powódka powróciła do pracy.

Po zdarzeniu powódka była wyłączoną z życia domowego, większość obowiązków domowych przejął mąż powódki. Aktualnie powódka wróciła do tych czynności z tym że utrzymujący się ból kolana powoduje dyskomfort w czasie wykonywania pracy. Powódka jest kosmetyczką.

Dowód:

- akta szkody,

- kopia skróconego odpis małżeństwa- k. 10,

- opinia biegłego z zakresu neurologii-k.50-52,
- opinia biegłego z zakresu ortopedii S. L.- k. 118-122,
- zeznania świadka A. B.-k. 70-71,
- przesłuchanie powódki N. B.-k. 91-92

W toku postępowania likwidacyjnego powódce została wypłacona tytułem zadośćuczynienia łącznie kwota 2.000 złotych.

Dowód:

- akta szkody,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako wygórowane nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie pozostawało bezspornym, że sprawca zdarzenia, któremu uległa powódka w dniu 11 lutego 2012 roku był ubezpieczony z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Wątpliwości nie budzą ani okoliczności zdarzenia, ani odpowiedzialność sprawcy, a także brak przyczynienia się powoda do przedmiotowego zdarzenia. Istota sporu prowadziła się w zasadzie do ustalenia następstwa zdarzenia szkodowego na zdrowiu powódki i ewentualnej krzywdy jaką doznała ona na skutek kolizji, a dalej wysokości zadośćuczynienia.

Na wstępie wymaga przytoczenia art. 822 k.c. statuujący odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczyciela. Jego odpowiedzialność sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

W orzecznictwie i w doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazdu i ubezpieczyciel, przy czym poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. W świetle zaś art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie o którym mowa w w/w przepisie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Są to zarówno koszty leczenia, nabycia protez i innych koniecznych aparatów. Nadto w świetle art. 362§2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Sąd może przyznać nadto poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zespечения, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, wobec czego utrata zdolności do pracy zarobkowej może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia tylko o tyle, o ile łączy się z poczuciem krzywdy spowodowanej niemożnością wykonywania wybranego i wyuczonego zawodu. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd procedując w zakresie zadośćuczynienia za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia jakiemu uległa powódka- od ich skali zależy bowiem nie tylko ustalenie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a leczeniem i rehabilitacją w/w, ale także wysokość zadośćuczynienia przyjmując w uproszczeniu, że im więcej urazów, tym większa krzywda powoda.

Z uwagi na to Sąd przyjął za opiniującymi w sprawie biegłymi z zakresu ortopedii oraz neurologii, iż w następstwie zdarzenia szkodowego powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 0%. Jak wynika z przedłożonych do akt sprawy opinii biegłych neurologa oraz ortopedy powódka w następstwie zdarzenia szkodowego nie doznała uszczerbku na zdrowiu o charakterze trwałym. Jak wynika z opinii biegłej neurolog oraz biegłego ortopedy S. L. w następstwie zdarzenia szkodowego doszło u powódki co prawda do skrócenia kręgosłupa szyjnego oraz do stłuczenia stawu kolanowego lewego, ale w/w urazy nie skutkują trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki. W badaniu przedmiotowym bolesność w szparze stawu kolanowego lewego nie jest poparta żadnymi badaniami w okresie od urazu. W przypadku powódki dodatkowym czynnikiem niekorzystnym dla kolana jest nadwaga mogąca powodować zmiany przeciążeniowe chrząstki stawowej i innych struktur wewnątrzstawowych. Przy długotrwałym jednak uszkodzeniu którejkolwiek z tych struktur widoczne byłoby w badaniu w ponad rok po wypadku wyszczuplenie mięśnia czworogłowego po stronie uszkodzenia. Tak więc z powodu dolegliwości stawu kolanowego powódce nie przysługuje procentowy uszczerbek na zdrowiu z żadnej z pozycji tabeli uszczerbków. Funkcjonowanie powódki na co dzień jest w niewielkim stopniu ograniczone powodowanymi dolegliwościami kręgosłupa szyjnego i kolana lewego. Rokowania dla pełnego odzyskania sprawności organizmu powódki SA korzystne, powódka jest kobietą młodą, rehabilitacja powinna dać właściwy efekt pod warunkiem zdyscyplinowania powódki, jeśli chodzi o ćwiczenia własne, które powinna opanować w trakcie odbywania rehabilitacji. Również rokowania co do wypełniania przez powódkę

normalnych funkcji społecznych i rodzinnych, a także korzystania z rozrywek i sportów są korzystne, powódka powróciła do pracy.

Powyższe okoliczności w ocenie procedującego w sprawie Sądu rzutują na przyjęciu, że wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie dla powódki w wysokości 2.000 złotych jest adekwatne do stopnia doznanej przez powódkę krzywdy. Sąd rozstrzygając w tym zakresie miał przy tym na uwadze, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (wyrok SN z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez 2001/8 str. 4). Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być nadto dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu o charakterze trwałym, przebyła leczenie i rehabilitację. To wszystko sprawia wypłacona już powódce kwota 2.000 złotych jest adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie z pkt II sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. Strona pozwana jest stroną wygrywającą, a zatem na jej zgłoszone żądanie, zasadnym jest obciążenie powoda poniesionymi przez nią kosztami postępowania w sprawie. Na koszty te składa się: opłata za udzielone w sprawie pełnomocnictwo w wysokości 17 złotych oraz koszty zastępstwa prawnego ustalone w oparciu o §6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 1.200 złotych, łącznie kwota 1.217 złotych.

Rozstrzygnięcie z pkt III sentencji wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. Poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa koszty sądowe to kwota 272,36 złotych tytułem wynagrodzenia dla opiniujących w sprawie biegłych ponad kwotę zaliczki uiszczonyj przez powódkę w łącznej wysokości 1.100 złotych.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji